

som jeg blev foranlediget til idag under Forhandlingen om det foregaaende Affnit, har brugt saa stærke Ytringer, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, antydede; jeg er temmelig vis paa, at det er ham, der tager feil heri. Jeg vil bede det ærede Thing om at rette mig, hvis det maatte forholde sig anderledes, men jeg maa sige, at, saavidt jeg erindrer, har jeg ikke brugt noget andet eller stærkere Udtryk end, at jeg bestemt vilde fastholde det foreliggende Affnit. Jeg troer saameget mere at kunne sige dette, som det ikke er min Bane, naar der ikke er nogen særlig Anledning dertil, at bruge saa stærke Udtryk, som det vilde være, naar jeg paa Forhaand havde erklæret mig om, hvorvidt jeg, forsaavidt det foreliggende Affnit udstemtes, vilde kunne yde min Medvirkning til Lovforslagets videre Fremme eller ikke. Det har ikke været min Tanke før at ville udtale Noget derom. Min Tanke var det kun at udtale, at jeg bestemt maatte fastholde dette Affnit, som det her foreligger; jeg har derimod ikke villet ytre Noget om, hvilken Indflydelse det vilde faae paa Lovforslagets videre Gjennemførelse, om Fleertallet i Thinget mulig besluttede at udstemme Affnittet. Dette kun indledningsviis.

— Dernæst kan jeg ikke Andet end nu at gjentage en Bemærkning, som jeg allerede før fandt mig foranlediget til, den nemlig, at jeg meget har savnet forskjellige ærede Medlemmers og deriblandt den sidste ærede Talers Nærværelse ved denne Sags første Behandling. Dengang stod jeg nemlig udsat for Angreb fra en lige modsat Retning af det ærede Medlems. (Strup: Maa jeg bede om Ordet?) Det er naturligviis ikke nogen personlig Bebreidelse, som jeg ved denne Bemærkning har villet rette mod det ærede Medlem. Jeg ved, at han havde fuldstændig lovlig Dyrkning til at blive horte i en for ham, som mig bekendt, glædelig Anledning. Men det maa vistnok erkjendes, hvor forskjellig Situationen er nu fra dengang, naagtet der dog i Virkeligheden ikke er anden Forskiel paa Sagens Stilling end den, at vi nu ere ved Sagens anden Behandling, medens vi dengang vare ved dens første Behandling. Jeg har kun villet fremhæve, hvilken Indflydelse den nævnte

Omstændighed har faaet paa hele Forhandlingens Charakter. Noget, der, som sagt, med uafviselig Nødvendighed har maattet paatrænge sig mig, ved at høre de Angreb, der nu rettes paa Lovforslaget ved denne Sagens anden Behandling, idet jeg derhos erindrer, hvorledes man ved Sagens 1ste Behandling bebreidede mig, at jeg ikke skulde være gaaet vidt nok. At jeg fremhæver dette, er Noget, som man dog vistnok ikke vil undre sig over. Man tør nemlig maafee nok af denne Mod sætning drage den Slutning, at det Standpunkt, som Regjeringen har indtaget i nærværende Sag, dog, naar Alt kommer til Alt, turde være ret vel overveiet og begrundet.

Naar jeg nu dernæst kunde gaae over til at spørge mig selv om, hvilke de Indvendinger egentlig ere, som det ærede Medlem for 9de Kredts (Strup) har fremsat imod det foreliggende Affnit, saa synes de mig at samle sig i den Grundtanke, at det skulde være Uret igjennem Lovgivningen paa den foreslåede Maade at give Bestemmelser, hvorved Jordmajorater kunne gaae over til aldeles fri Eiendom, naar blot Besidderen, Succesor og samtlige de successionsberettigede Einters Hoveder derom kunne enes. Dette skulde være Uret og skulde være betænkeligt, og der skulde dert ligge en Krænkelse af den Agtelse, som skyldes Afbødes Dispositioner. Det skulde kunne virke svækkende paa Retssikkerheden og paa de almindelige Retssætninger, naar man saaledes ad Lovgivningsveien tillod at udfæste Dispositioner, der ere lovlig trufne, og som altsaa have Krav paa vedblivende at agtes. Jeg troer ikke, at jeg har misforstaaet eller svækket den Tanke, der navnlig laa paa Bunden af det nævnte ærede Medlems Indvendinger, naar jeg har søgt at samle dem paa den nys angivne Maade. — Det er nu en Selvfølge, at, hvis jeg saae Sagen i det Lys, hvori det ærede Medlem seer den, saa vilde jeg ikke kunne være fremkommen med et Forslag som det foreliggende; saa vilde jeg have været den Sidste dertil. Men jeg maa tilstaae, at, ligesom det i det Hele er efter den nøieste Overveielse fra min Side, at Forslaget er fremkommet, saaledes maa jeg sige, at det ikke er mig muligt at erkjende Nødtig-